

Arrest

nr. 294 573 van 25 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SHEHATA
Mechelsesteenweg 127A/b1
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. SHEHATA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2023 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2022 werd ingediend door :

A., M. (geen R.R.) Geboren te Trougout op (...)1976 Nationaliteit: Marokko Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij reeds meer dan twintig jaar ononderbroken in België zou verblijven en hier dus een privéleven opgebouwd zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische broer. Echter, allereerst merken we op dat betrokkene de verwantschap niet aantoont. Bovendien, woont hij niet samen met zijn broer noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. De band tussen meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het

anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beperkt betrokkene zich tot het voorleggen van een korte verklaring van zijn broer en een kopie van zijn Belgische identiteitskaart. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden achttien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko, hoewel er nog acht broers/zussen van hem wonen waarmee hij echter al jarenlang geen contact meer zou hebben. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep

te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid

Betrokkene verwijst naar artikel vier van de Terugkeerrichtlijn, die werd omgezet in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het arrest *Ouhrami* (HvJ 26 juli 2017) om aan te tonen dat het inreisverbod niet in weg kan staan van een verblijfsmachtiging. Echter, we merken allereerst op dat het inreisverbod slechts een geldigheid van twee jaar had en op heden dus afgelopen is. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij zich buitengewone omstandigheden bevindt. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig op dit element beroepen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene reeds twee maal correctioneel veroordeeld werd voor inbreuken tegen de drugswetgeving. Betrokkene verbleef in de gevangenis van 08.10.2006 tot 15.02.2007 en opnieuw van 02.04.2011 tot 29.04.2011.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk bevelen om het grondgebied te verlaten op 15.01.2006, op 029.04.2011, op 04.05.2011, op 01.06.2012 en op 08.10.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2002, dus al meer dan twintig jaar, ononderbroken in België zou verblijven, dat hij veel inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat er sprake zou zijn van een bijzonder niveau van integratie, dat hij uiterst hechte banden opgebouwd zou hebben met vrienden en kennissen alhier, dat hij een deel geworden zou zijn van de Belgische maatschappij, dat hij een opvallend niveau Nederlands zou hebben, dat hij een stralende persoonlijkheid en warm karakter zou hebben, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat zijn volledig leefwereld en omgeving Belgisch zouden zijn, dat hij al sinds 2004 zou zaalvoetballen, dat zijn engagement ten aanzien van de Belgische samenleving erg groot zou zijn, dat hij voor zichzelf zou kunnen

instaan, dat hij achttien getuigenverklaringen voorlegt evenals een werkbelofte en verschillende foto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 6 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: A., M. geboortedatum: (...)1976 geboorteplaats: Trougout nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesesamenvatting stelt verzoeker dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, dat zijn privé- en gezinsleven wordt geschonden en dat hij medische redenen heeft die beletten dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Ter adstruering van zijn middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

"C. MIDDELEN: KENNELIJK ONREDELIJKE BESLISSING TOT ONONTVANKELIJK VERZOEK OP BASIS VAN ARTIKEL 9BIS

18. Verwerende partij heeft besloten over het verzoek tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van verzoekende partij. De DVZ stelt dat dit verzoek onontvankelijk is omdat er geen sprake zou zijn van "buitengewone omstandigheden". Verzoekende partij gaat hier niet mee akkoord en meent dat er wel sprake is van buitengewone omstandigheden en het omgekeerde stellen is kennelijk onredelijk. Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient normaliter te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft. Conform artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in het geval van buitengewone omstandigheden.

19. Een buitengewone omstandigheid betekent dat een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou vereisen voor de verzoekende partij en dat het bijgevolg bijzonder moeilijk is voor de verzoekende partij om terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot humanitaire regularisatie conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

20. Het staat in de bestreden beslissing niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

21. Volledig ten onrechte oordeelt de DVZ dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen. De bestreden beslissing steunt niet op deugdelijke en pertinente motieven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt, worden de motieven van de bestreden beslissing wel ten stelligste betwist, zoals ook wordt uiteengezet in het verzoekschrift tot hoger beroep bij Uw Raad.

Waarom de beslissing kennelijk onredelijk is blijkt uit de volgende middelen:

I. EERSTE MIDDEL: BESCHERMING VAN HET PRIVÉLEVEN CONFORM ART. 8 EVRM

1. Eerste onderdeel: volledige integratie in de Belgische samenleving

22. Verzoekende partij is geboren in Trougout, Marokko in 1976. Verzoekende partij is bijgevolg een Marokkaanse onderdaan. Sinds 2002 verblijft verzoekende partij in België en bevindt zich dus al meer dan 20 (!) jaar op het Belgisch grondgebied.

23. De DVZ stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk §63). Deze uitspraak doet de wenkbrauwen fronsen. Verzoekende partij heeft maar liefst 18 getuigenverklaring ter bewijs van zijn integratie naast zijn 21 jaar ononderbroken verblijf.

24. Uit volgende stukken blijkt duidelijk dat hij sterke banden heeft ontwikkeld doorheen de jaren en gekend is als een behulpzame man voor de Belgische inwoners (eigen benadrukking en onderlijning):

- Stuk 5.A

"heb M. A. leren kennen 16 jaar geleden en kan u meedelen dat hij een fantastische kerel is"

- Stuk 5.C

"We hebben vele jaren ettelijke kilometers samen gefietst en veel tijd met elkaar doorgebracht in parken, zwembaden, evenementen."

- Stuk 5.J

"Ik ken deze jongen al 10 jaar. We hebben elkaar leren kennen via een gezamenlijke sportclub waar M. een graag geziene gast is."

- Stuk 5.L

“ ... hij komt bij mij op café en als het nodig is helpt hij vrijwillig mee”

- Stuk 5.M

“Dhr. A. M. is volledig geïntegreerd in onze Belgische samenleving, spreekt vlot Nederlands en wenst hier verder zijn toekomst op te bouwen.”

25. Verzoekende partij levert dus wel genoeg stukken die bewijzen dat hij actief is in sportclubs, lokale cafés en een sterke band heeft met zijn gemeenschap. Al sinds 2004 gaat hij zaalvoetballen in een lokale club (Stuk 5 K).

26. Het blijkt ook uit stukken 5.D, 5.E en 5.G dat mensen hem met plezier bijstaan wanneer hij het moeilijk heeft en hem eten en financiële hulp aanbieden.

27. Verwerende partij heeft bijgevolg op een volstrekt kennelijk onredelijke manier geoordeeld dat verzoekende partij niet voldoende aantoont dat hij intense sociale bindingen heeft met de gemeenschap. Integendeel zelfs, verzoekende partij toont aan dat hij een bijzonder niveau van integratie heeft. Er kan geen twijfel bestaan over het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Conform artikel 8 EVRM dient er een afweging gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Deze afweging wordt niet correct gemaakt door de DVZ. Verzoeker heeft geen banden met zijn thuisland Marokko, het privéleven van verzoeker is volledig gevestigd in België. Verzoekende partij heeft geen contacten meer met familie, noch vrienden in zijn land van herkomst. Hij zou bijkomstig geen verblijfplaats hebben bij terugkeer naar Marokko. Dit zou niet mogen verbazen na zijn langdurig verblijf in België.

28. Meer nog verzoekende partij kan vanaf dat hij over een verblijfstitel beschikt ook volledig voor zichzelf instaan aangezien hij een werkbelofte bekomen heeft en dus meteen aan de slag zal kunnen. Hij kan meteen beginnen in café (...) in 2020 Antwerpen. De zaakvoerders kennen verzoeker al jaren. Zij vertrouwen hem volledig en willen hem daarom graag in dienst nemen (stuk 6).

29. In de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt er gesteld dat de elementen van langdurig verblijf, en dus ook de integratie die daarvan het gevolg is, geen bijzondere omstandigheid is aangezien verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf.

In een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 juni 2016 (nr. 170.111) werd er evenwel geoordeeld dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van bedrog of het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat verweerder bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van bedrog of het eigen optreden van een vreemdeling.

Het feit dat verzoekende partij “door eigen toedoen” meer dan 20 jaar in België verblijft kan dus geen argument zijn voor verwerende partij om te oordelen dat er geen buitengewone reden is.

30. Verwerende partij stelt tevens dat de argumenten die verzoeker aanhaalt, zoals de sociale engagementen, taalkennis en de achttien getuigenverklaringen, niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard maar behoren tot de grond van de zaak. Dit kan uiteraard niet kloppen. Deze bewijsmiddelen dienen om aan te tonen dat verzoekende partij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die een procedure conform artikel 9bis rechtvaardigen. Zo tonen o.a. de getuigenverklaring dat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dit argument van de verwerende partij is dus volledig tegenstrijdig en ongegrond.

31. Het huidige onderdeel bij het eerste middel is gegrond.

2. Tweede onderdeel: nauwe familie banden

32. Verzoekende partij heeft hier tevens een nieuw gezinsleven opgebouwd met zijn broer en schoonzus. Er is met andere woorden sprake van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. De belangrijkste gezinsleden van verzoeker verblijven aldus op legale wijze in België. Hij heeft voorts geen contacten met enige andere gezinsleden in Marokko. Dit is enigszins logisch en dient niet te verbazen aangezien hij hen al meer dan 20 jaar niet heeft gezien. Het is vanzelfsprekend zeer moeilijk om op die manier familiale contacten te behouden. Ten onrechte stelt de DVZ het volgende: “Het lijkt bovendien erg

zwellingen, vocht- en pusverlies. Een fistel gaat nooit vanzelf over en er is een wezenlijke kans dat dit terugkomt en voor complicaties zal zorgen. Degelijke opvolging bij vertrouwde specialisten is van wezenlijk belang.¹

42. Verzoekende partij is al drie keer naar de spoedafdeling gebracht vanwege erysipelas. (stuk 8). Dit is een ernstige bacteriële infectieziekte van de lederhuid en het onderhuidse vetweefsel. Deze aandoeningen zijn niet alleen pijnlijk en belastend, maar ook potentieel levensbedreigend als ze niet adequaat worden behandeld.² Het zou niet de eerste keer zijn dat iemand door een onbehandelde infectie het leven zou bekostigen.

43. Verzoekende partij neemt momenteel Trazodone, dit zijn antidepressiva en Zaldiar, een zware pijnstiller voor de hernia in zijn rug (stuk 9).

44. Het feit dat de verzoekende partij zich in een klein dorp in Marokko bevindt, waar geen ziekenhuizen zijn die de benodigde medische zorg en psychische begeleiding kunnen bieden, maakt deze omstandigheden nog meer uitzonderlijk. Als hij wordt teruggestuurd, wordt zijn recht op een menswaardig leven in gevaar gebracht, omdat hij niet de medische zorg kan krijgen die hij nodig heeft om te overleven en een goede kwaliteit van leven te behouden.

45. Uit volgend onderzoek blijkt duidelijk dat landelijke gebieden zoals Troughout veel minder toegang hebben tot degelijke ziekenhuizen (STUK 11, p.5).

The distribution of private healthcare provision throughout the contry shows a significant imbalance between rural and urban areas and between regions, skewing heavily towrd urban centers. In fact 52 Percent of these clinics are in developed regions¹³. Despite efforts to increase the available healthcare infrastructure, 20 Percent of the population is still more than 10 km from a health facility¹⁴, and indicators of availability and use of services are clearly at the expense of the rural sector. There is also an underutilization of curative services with less than 0.6 contact per person per year and a hospitalization rate in public hopsitals of less than 5 percent ¹⁵. This under-utilization can be explained by the shortage of human resources at al levels of the system as well as by the low quality of services.

Vrije vertaling:

“De verdeling van de particuliere gezondheidszorg over het hele land toont een aanzienlijke onevenwichtigheid tussen landelijke en stedelijke gebieden en tussen regio's, met een sterke voorkeur voor stedelijke centra. In feite bevindt 52 procent van deze klinieken zich in ontwikkelde regio's. Ondanks inspanningen om de beschikbare gezondheidsinfrastructuur te vergroten, is 20 procent van de bevolking nog steeds meer dan 10 km verwijderd van een gezondheidszorg, en indicatoren van beschikbaarheid en gebruik van diensten gaan duidelijk ten koste van de landelijke sector. Er is ook een onderbenutting van curatieve diensten met minder dan 0,6 contacten per persoon per jaar en een hospitalisatiegraad in openbare ziekenhuizen van minder dan 5 procent. Deze onderbenutting kan worden verklaard kan worden verklaard door het tekort aan personeel op alle van het systeem en door de lage kwaliteit van de dienstverlening. Dienstverlening”

46. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij geen directe en degelijke zorg zou hebben in Troughout, meer nog er is zelfs geen ziekenhuis in Troughout. Verzoekende partij zou voor degelijke medische zorg naar een grote stad moeten gaan dat uiteraard veel kosten en ongemak met zich meebrengt. Verzoekende partij heeft daarnaast geen enkele vorm van inkomen noch mutualiteit in Marokko. Daarnaast heeft verzoekende partij, zoals hoger aangehaald, geen contacten meer met zijn familie en beide ouders zijn inmiddels overleden. De verzoekende partij zou volledig aan zijn lot worden overgelaten zonder enige verblijfplaats, noch vrienden en familie in een land dat inmiddels helemaal vreemd is voor hem. Hierbij zou verzoekende partij nauwelijks toegang hebben tot medische hulp, laat staan enige psychische bijstand.

47. De enige familieleden bij wie hij terecht kan voor enige hulp in geval van medische noodzaak is zijn broer die hier in België verblijft aangezien dit het enige familielid is waarmee hij nog nauwe contacten heeft (zie stuk 5.i). Daarnaast krijgt hij ook veel hulp van zijn vriendenkring die hij hier heeft (zie eerste middel).

Om deze reden stelt verzoekende partij dat er wel buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

48. *In de nota met opmerkingen van verwerende partij stelt men dat dit een nieuw middel is. Het aanbrengen van een nieuw stuk bij het verzoekschrift betekent niet automatisch dat Uw Raad hier geen acht op mag slaan. De administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. De stukken 8 en 9 dateren dan ook van na de indiening van het verzoek op 19 januari 2022. Verzoekende partij was dus ook niet in de mogelijkheid om deze stukken bij zijn dossier toe te voegen.*

49. *Het huidige middel is bijgevolg ontvankelijk en ook gegrond.*”

2.2 In de mate dat verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen en dat er sprake is van een kennelijke onredelijkheid, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt: *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats

van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker is het daarmee niet eens en wijst op zijn integratie in de Belgische samenleving en zijn privéleven. Verzoeker heeft 18 getuigenverklaringen voorgelegd ten bewijze van zijn integratie. Sinds 2004 doet hij ook aan zaalvoetbal in een lokale club. Hij heeft geen contacten meer met zijn thuisland. Bovendien beschikt verzoeker over een werkbelofte.

Inzake de elementen van lang verblijf en integratie oordeelde verweerder dat deze elementen op zich niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De ingeroepen elementen worden niet, al zeker niet louter, afgewezen omwille van het feit dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange verblijf. Verzoeker geeft weliswaar aan de elementen inzake zijn integratie anders te beoordelen, maar de Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en de duur van het verblijf in België het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde integratie tijdens zijn jarenlange verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad kan niet vaststellen dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de elementen van integratie van verzoeker of dat hij kennelijk onredelijk optrad door geen buitengewone omstandigheid in deze gegevens te ontwaren.

Waar verzoeker betoogt dat zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, kan hij niet worden gevolgd.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet eerder werd gemachtigd of toegelaten tot een (permanent) verblijf op het grondgebied. Het betreft aldus een situatie eerste toelating of verblijf op het grondgebied. Hierbij heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van deze positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142)

Waar verzoeker zijn privéleven inroept en het feit dat hij perfect geïntegreerd is in België, bemerkt de Raad het volgende. Een vreemdeling die zich beroept op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker zich *in casu* enkel beperkt tot getuigenverklaringen omtrent zijn integratie in België en het feit dat hij aan zaalvoetbal doet. Zo stelt verzoeker in zijn aanvraag dat hij een werkbelofte heeft en dat hij duurzame relaties heeft opgebouwd. Hiermee toont verzoeker echter nog niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Tevens dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van zijn privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verweerder motiveert dat hij niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. In dit verband merkt verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient. Verweerder concludeert dat er *in casu* geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Met zijn algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in dit motief te ontcrachten.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers gezinsleven met zijn broer en schoonzus het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

En

“Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische broer. Echter, allereerst merken we op dat betrokkene de verwantschap niet aantoont. Bovendien, woont hij niet samen met zijn broer noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid

aangetoond. De band tussen meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beperkt betrokkene zich tot het voorleggen van een korte verklaring van zijn broer en een kopie van zijn Belgische identiteitskaart. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden achttien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.”

Verweerder motiveert dat er *in casu* geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. In weerwil van verzoekers betoog beperkt verweerder het motief niet tot de enkele vaststelling dat er geen bewijs is gegeven aangaande de verwantschap met de persoon die verzoeker aanduidt als zijnde zijn broer. In essentie stelt verweerder vast dat het gezinsleven slechts tijdelijk wordt onderbroken, met name voor de periode die nodig is om zijn situatie te regulariseren in het land van herkomst teneinde België op reglementaire wijze weer binnen te komen. Op dit moment beschikt verzoeker immers niet over een verblijfsrecht. Verweerder stelt bovendien vast dat verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met zijn broer heeft aangetoond. Verweerder besluit dat de verwijderingsbeslissing niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De Raad merkt op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens affectieve banden tussen volwassenen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen zonder dat er bijzondere kwetsbare omstandigheden zijn. Het feit dat zijn broer en schoonzus hem helpen in zijn onderhoud voor eten en huur, volstaat niet om de bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de normale affectieve banden tussen hen aan te tonen. Verzoeker voert dergelijke bijzondere elementen niet aan. Waar verzoeker nog stelt dat hij niet kan terugkeren naar een land waar hij geen banden meer heeft, geen verblijfplaats heeft en niemand meer kent, gaat verzoeker voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker beroep kan doen op de IOM om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Van een schending van de eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aldus geen sprake.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt.

Verzoeker voert ten slotte aan dat hij niet kan terugkeren om medische redenen. Zo heeft hij op 12 januari 2021 een operatie ondergaan wegens een anale fistel en is hij al drie keer naar de spoedafdeling gebracht vanwege erysipelas. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is van een klein dorp in Marokko, waar geen ziekenhuizen zijn. Hij wijst naar een rapport van april 2020 waaruit blijkt dat er in Trougout geen directe en degelijke zorg aanwezig is. Bovendien heeft hij geen inkomen of geniet hij niet van de mutualiteit in zijn thuisland en kan hij er geen beroep doen op familie of vrienden.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen medische redenen heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij kan verweerder bijgevolg bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben

gehouden met deze elementen die verzoeker thans voor het eerst aanhaalt in zijn verzoekschrift. Verzoeker voegt tevens een consultatie toe van een arts die dateert van na de bestreden beslissing, met name van 28 februari 2023.

Waar verzoeker met zijn grief de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad vervolgens op dat, om zich dienstig op artikel 3 van het EVRM te kunnen beroepen, verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met zijn persoon aannemelijk te maken. Zelfs aangenomen dat er geen degelijke zorg aanwezig is in Trougout, merkt de Raad op dat niets verzoeker belet zich elders te vestigen dan in Trougout, te meer nu hij zelf aangeeft geen beroep te kunnen doen op familie of vrienden ter plaatse. Uit de voorgelegde consultatie-verslagen van zijn arts blijkt niet dat verzoeker niet in staat is te reizen. Waar verzoeker stelt dat hij er geen inkomen heeft, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verklaart financiële steun te krijgen van zijn broer en schoonzus. Verzoekers broer kan hem bijgevolg ook vanuit België verder ondersteunen in Marokko. Verzoeker maakt aldus de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet blijkt en dat evenmin een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN